

Arrest

nr. 323 320 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Jan Palfijnlaan 98/6
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 september 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. HAEGEMAN verschijnt voor verzoeker en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn.

Op 20 april 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld voor feiten van belaging, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen tegen een echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.

Op 11 oktober 2021 werd verzoeker door de politierechtbank veroordeeld wegens intoxicatie aan het stuur.

Op 5 mei 2022 werd verzoeker door de correctionele rechtbank veroordeeld voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf van 1 jaar met probatiewitstel van 3 jaren.

Op 28 februari 2024 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 26 augustus 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2024 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)1990

Geboorteplaats: Armenia

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote, (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene op 20.04.2018 veroordeeld werd door de Franstalige Correctionele Rechtbank te Brussel voor feiten van belaging, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen tegen een echtgenoot, samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Ongeacht van het gegeven dat een probatie-opschorting voor deze feiten werd uitgesproken, werden de feiten bewezen geacht in hoofde van betrokkene;

Overwegende dat betrokkene op 11.10.2021 veroordeeld werd door de Franstalige Politierechtbank te Brussel wegens intoxicatie aan het stuur (adem- of bloedanalyse tss. 0,5 mg/l en 1,2 g/l) tot een geldboete van 200 EURO met verlies van recht tot sturen voor 1 maand van alle categorieën en een alcoholslot voor 1 jaar;

Overwegende dat betrokkene op 05.05.2022, nadat hij verzet aantekende tegen een vonnis van 3.12.2020, veroordeeld werd door de Franstalige Correctionele Rechtbank te Brussel voor opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tot een gevangenisstraf van 1 jaar met probatieuitstel van 3 jaren en een geldboete van 50 EUR;

dient het verblijfsrecht aan betrokkene geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overeenkomstig de bepalingen van art. 45, §2 dienen de beslissingen waarin art. 43 wordt aangehaald als rechtsgrond, in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger. Het gedrag van het betreffende familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Motiveringen die los staan van het individuele geval en die met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Gezien de aard, de ernst, het recente en recidivistisch karakter van de feiten is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van een recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische het gevolg is van een persoonlijke gedrag van betrokkene zelf. Van betrokkene gaat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uit voor een fundamenteel belang van de samenleving. Onafgezien tweemaal een probatietraject werd uitgesproken bij zijn veroordelingen, kan wel worden gesteld dat de feiten van openbare orde bewezen werden geacht in hoofde van betrokkene. In samenlezing met betrokkenes uittreksel uit het strafregister blijkt

uit de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) dat betrokkene herhaaldelijk in aanraking kwam met de openbare ordediensten en dit voor feiten in hetzelfde strafbare milieu. Betrokkene blijkt trouwens niet te leren uit het contact met Justitie, gezien een eerdere veroordeling betrokkene er kennelijk niet van weerhouden heeft om nieuwe strafbare feiten te plegen.

Betrokkene toont met zijn veroordelingen door de Correctionele Rechtbank een gebrek aan respect voor de menselijke integriteit en een afwezigheid van sociale en morele waarden. Uiteraard zijn veroordelingen door de Politierechtbank van een andere orde, doch tonen ook deze feiten een gebrek aan normbesef en een laakbare ingesteldheid tegenover de medemens aan. Betrokkenes recidivistisch gedrag getuigt allerminst van normen zoals veiligheid, geborgenheid, integriteit en respect voor andere personen en eigendommen. Gezien betrokkene reeds eerder feiten van openbare orde pleegde die zich in hetzelfde strafbare milieu bevinden, bestaat uitermate de neiging dat betrokkene in de toekomst ook dit gedrag zal handhaven. Het is te voorbarig te stellen dat hij een nieuwe weg zou zijn ingeslagen. Dit is eens te meer nu betrokkene zich thans in een probatietraject bevindt, naar aanleiding van het vonnis op verzet van 5.05.2022. Ondanks dat betrokkene sinds 2021 kennelijk niet meer in aanraking kwam met de openbare orde-diensten, is het uitblijven van nieuwe feiten geenszins een voldoende bewijs dat de bedreiging die van betrokkene uitgaat niet langer actueel is, net omdat betrokkene zich in een probatietraject bevindt en nauwgezet wordt opgevolgd en begeleid door een justitieassistent (cfr. aanwezigheidsattestjes Justitiehuis Brussel, brief dd. 08.03.2023 waaruit blijkt dat betrokkenes justitieassistentie hem inschreef voor een vorming bij *Arpège-Prélude* en bijhorend attest dat betrokkene ook daadwerkelijk eens aanwezig was op 02.10.2023.) Niets sluit uit dat betrokkene zich gedeisd houdt, louter omwille van het bewustzijn dat, indien hij de voorwaarden schendt, zijn straf alsnog in de gevangenis dient uit te zitten. Dit kan bezwaarlijk reeds worden aanzien als een ombuiging van betrokkenes ingesteldheid voor de sociale en morele waarden.

Betrokkenes strafparcours is nog niet ten einde.

Om al deze redenen is het weigeren van het recht op verblijf aan betrokkene een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Bijkomend dient de evenredigheidstoets uitsluitend te geven over of de ernst van de feiten een weigering tot een recht op verblijf rechtvaardigen, met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt echter ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een inmenging in het privé- en gezinsleven is immers mogelijk wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Betrokkene had moeten weten dat zijn gedrag zijn toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien de reeds eerder vermelde overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient rekening gehouden te worden met de gezinstoestand van betrokkene, de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat betreft de gezinstoestand blijkt dat betrokkene reeds eerder in België het verblijfsrecht uitoefende. Betrokkene vroeg op 15.05.2012 het verblijfsrecht aan als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Spaanse vader (...) (NN. (...)) Betrokkene werd zodoende op 21.06.2013 in het bezit gesteld van een F-kaart, dewelke geldig was tot 04.04.2018. Nadien werd deze F-kaart niet meer verlengd, om redenen die thans voor onze dienst onbekend zijn. Wat wel geweten is, is dat betrokkene sedert 30.01.2020 afgevoerd staat van ambtswege. Na herhaaldelijk onderzoek van de wijkagent werd bevonden dat betrokkene niet langer aan te treffen was in België. Op die manier verloor betrokkene zijn initieel toegekende recht op verblijf, overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit. Hoewel betrokkene initieel het verblijfsrecht had verkregen als bloedverwant in neergaande lijn van een Spaanse onderdaan, blijkt dat zijn Spaanse vader sedert 16.03.2015 in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Van een buitengewone afhankelijkheid tegenover zijn Spaanse vader die zou rechtvaardigen om betrokkene een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen in België, kan dan ook geen sprake zijn. Betrokkenes moeder (...) verbleef kennelijk nooit in België. Ook van eventuele andere familieleden kan geen buitengewone afhankelijkheid blijken.

Verder blijkt uit de gegevens van het Rijksregister dat betrokkene sedert 17.02.2022 opnieuw in België verblijft, dat hij op 23.05.2022 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met zijn partner (...) ((...)) en dat hij op 30.12.2022 in het huwelijk trad te Colombia met zijn partner. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake.

Een bijzondere afhankelijkheidsband die vereist is om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen, kan niet blijken. Ter staving van de aanvraag gezinshereniging legt betrokkene allerhande stukken voor, zoals vereist overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat zijn echtgenote al geruime tijd een zelfstandige ondernemer is en daarvoor ook in loondienst was. Dit toont aan dat de Belgische echtgenote financieel op haar eigen benen kan staan. Dit doet zij immers al geruime tijd zonder de aanwezigheid van betrokkene in België en zonder dat er een wettelijke band tussen beiden bestond. Ook na het ontstaan van de wettelijke band blijft de echtgenote zelfstandig in het levensonderhoud voorzien. Bovendien kan de Belgische echtgenote als beroepsactieve onderdaan aanspraak maken op de dienstverlening van het sociale welvaartsbestel indien dit nodig zou zijn. De Belgische partner verblijft sedert 1999 in België en is sedert 2005 een Belgische onderdaan. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij voldoende vertrouwd is met de Belgische verzorgingsstaat, dat zij een voldoende stabiel netwerk en omgeving van vrienden en familie heeft (dit blijkt ook uit haar Rijksregister) en dat zij een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te zorgen. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat de echtgenote haar verblijf in België verderzet, terwijl betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. In deze is het belangrijk om op te merken dat zijn echtgenote een minderjarig kind heeft, (...) (RR: (...)) dewelke onafgebroken met zijn moeder (betrokkenes echtgenote) samenwoont. Het is redelijk aan te nemen dat de affectieve en financiële last van het kind bij zijn moeder ligt, gezien zij immers onafgebroken gezamenlijk gevestigd zijn in België, en dat de moeder ook in staat is dit zonder de aanwezigheid van betrokkene verder op zich te nemen. Het feit dat zij dat al tijdens alle levensjaren van het kind doet, getuigt afdoende van haar bereidwilligheid en kunnen. Betrokkene daarentegen is zijn stiefkind pas recentelijk komen vervoegen. Ook het feitelijk vaderschap als pluspapa kan niet weerhouden worden als een buitengewone afhankelijkheid. De steun en toeverlaat in de ontwikkeling van het kind is en blijft de moeder. Gelet betrokkenes echtgenote een minderjarig kind heeft, zal zij in het belang van het kind moeten beslissen om al dan niet de gezinsband met betrokkene te beleven en te organiseren. Uit het dossier blijken echter thans geen onoverkomelijke hinderpalen die de echtgenote en het kind ertoe zouden verhinderen een leven uit te bouwen in een ander land dan België. De echtgenote kan haar kennis als beroepsactief persoon gebruiken om elders aan de slag te kunnen; het kind kan elders school lopen, nergens blijkt dat hij geen adequate schoolloopbaan kan hebben in een ander land dan België. Nergens uit het dossier blijkt dat het gezinsleven enkel en alleen in België kan worden uitgebouwd. Uiteraard is er geenszins de verplichting voor de echtgenote en het kind om betrokkene te volgen naar het land waar hij verkiest zich te vestigen, gelet er immers geen buitengewone afhankelijkheid van betrokkene tegenover zijn echtgenote of haar kind kan blijken. Het gaat hier duidelijk om twee individuen die afdoende zelfredzaam zijn om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien en voor de echtgenote, om het welzijn en belang van het kind afdoende te vrijwaren.

Een ander argument betreft de jonge leeftijd zowel van het echtpaar als van het kind. Het is redelijk aan te nemen dat zij voldoende flexibel zijn om zich aan een nieuwe omgeving aan te passen, daar uit het Rijksregister blijkt dat zij al op verscheidene plaatsen in België hebben gewoond, wat een indicatie vormt voor de aanpasbaarheid aan een nieuwe omgeving en het creëren van een nieuw omgevingsnetwerk. Indien mensen van verschillende nationaliteit een relatie hebben met elkaar, zal er altijd één van beiden in een 'vreemd' land moeten wonen, een andere taal moeten leren, in een ander land werk moeten zoeken, zich moeten integreren in een nieuwe omgeving, nieuwe vrienden moeten maken, enz Voor zover het koppel dus daadwerkelijk wenst samen te blijven om een regulier gezinsleven te hebben, in plaats van een lange afstandsrelatie, zal het aan de referentiepersoon zijn om zich aan te passen aan een nieuwe leefomgeving. Wat betreft de duur van het verblijf in België, werd dit al bondig besproken. Betrokkene heeft op 15.05.2012 het verblijfsrecht aangevraagd, heeft dit bekomen en werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geldig tot 04.04.2018. Nadien werd de F-kaart niet meer verlengd. Betrokkene verloor kennelijk overeenkomstig artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit het verblijfsrecht. Echter gezien de processen-verbaal op naam van betrokkene is het redelijk te stellen dat betrokkene minstens tot een zeker moment in 2019 in België verbleef. Nadien is er geen spoor meer van betrokkene in België waardoor hij dientengevolge op 30.01.2020 effectief werd afgevoerd van ambtswege, omdat de wijkagent na herhaaldelijk onderzoek bevond dat betrokkene niet langer aan te treffen was in België. Een eerste treffen van betrokkene in België is er terug sedert 17.02.2022. Betrokkene heeft dus inderdaad enkele jaren legaal in België verbleven. Doch is de duur van het verblijf slechts relevant voor zover daar enige integratie van uitgaat. Betrokkene heeft daarentegen zich ingelaten met het plegen van feiten tegen de menselijke integriteit en met een gebrek aan normbesef zelfs wanneer hij nog een regulier verblijfsrecht had. Dit getuigt allerminst van integratie of van inspanningen om te integreren in België. Bovendien is zijn verblijf in België evenmin ononderbroken.

Wat betreft zijn leeftijd dient te worden opgemerkt dat betrokkene nog jong is. Vandaar dat zijn leeftijd geen bezwaar vormt voor het nemen van deze beslissing. In verhouding is ook niet bijzonder lang dat betrokkene in België verblijft. Het grootste gedeelte van zijn levensjaren heeft hij buiten België doorgebracht, waardoor het redelijk te stellen is dat hij voldoende binding heeft met een ander land dan België. Hij is nog voldoende jong om elders een nieuwe start te maken of toch minstens elders enige tijd zijn leven verder te zetten, voor zover hij dit nog steeds zou wensen in de toekomst en voor zover hij kan overtuigen zich niet meer in te laten met strafbare feiten, aldus de Belgische waarden en normen kan respecteren. Vandaar dat zijn leeftijd evenmin als een obstakel wordt beschouwd voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende zijn gezondheidstoestand is ons niets ongunstig bekend.

Voor wat betreft de economische situatie van betrokkene: betrokkene werd ten gevolge van het indienen van onderhavige verblijfsaanvraag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI) en heeft slechts hierdoor tijdelijk vrije toegang tot de arbeidsmarkt. Heden legt hij een attest dd. 23.04.2024 voor waaruit blijkt dat hij een adreswijziging doorgaf aan Actiris (mogelijks wil betrokkene aantonen dat hij ingeschreven stond als werkzoekende op dat moment?), en legt hij een contract bepaalde duur voor voor de periode van 10.05.2024 tot 30.09.2024 waaruit blijkt dat hij is tewerkgesteld als hulpbarman. Zoals gesteld kan betrokkene enkel toegang tot de arbeidsmarkt genieten omdat hij een verblijfsaanvraag heeft ingediend, en mogelijks is het zoeken naar werk één van de probatievoorwaarden die voor hem zijn bepaald. Hoe dan ook, het economisch actief zijn voor enkele maanden kan niet opwegen tegen de strafbare feiten die betrokkene pleegde en als een rechtvaardiging om deze beslissing niet te mogen nemen. Het economisch actief zijn is immers een voorwaarde om voor zichzelf te kunnen zorgen. Betrokkene kan ook in een ander land de beroepsactieve kennis die hij heeft opgebouwd, aanwenden om aldaar aan de slag te kunnen. Zijn werkervaring als hulpbarman kan niet alleen in België tot integratie leiden. Zoals gesteld kan het gegeven dat betrokkene kortstondig tewerkgesteld is in elk geval niet opwegen tegen de desintegratie van de Belgische waarden en normen die van betrokkene uitgaat.

Wat betreft zijn sociale en culturele integratie, kan niet worden ontkend dat betrokkene enige tijd in België heeft verbleven en relatief recent opnieuw in België verblijft. Betrokkene heeft echter dit verblijf niet aangewend om zich te integreren. Herhaalde feiten van openbare orde kunnen bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd. Van een verankering in België, tenzij dan in een strafbaar milieu, kan dan ook geen sprake zijn.

Verder voegt betrokkene geen stukken toe die kunnen getuigen van een dermate integratie die het nemen van huidige beslissing zou verhinderen.

Wat betreft de bindingen met het land van herkomst, blijkt uit het dossier dat hij recent in het huwelijk getreden is met zijn partner in Colombia, het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Dit toont aan dat hij nog voldoende vertrouwd en voeling heeft met Colombia, dat hij nog voldoende gehecht is. Het is dan ook redelijk te stellen dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met Colombia. Het is duidelijk dat betrokkene er nog welkom is, dat hij de taal nog machtig is en dat hij er wellicht nog vrienden en/of familie heeft wonen. In die zin kan ook niet blijken dat de binding met het land van herkomst niet zouden opwegen tegenover die met België, mede gezien de bovengenoemde bevindingen.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene's aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, van de artikelen 40ter, 43 en 45 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en wsin feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De overheid dient bovendien rekening te houden met alle elementen van het dossier en die op een correcte manier afwegen, op straffe van schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing moet bovendien redelijk zijn en niet behept zijn met een materiële appreciatiefout.

Overwegende dat in casu door de verwerende partij geen rekening gehouden werd met een serie elementen.

Verzoeker woont samen met zijn partner en haar kind. Verwerende partij is hier ook van op de hoogte. Zij zijn immers allen ingeschreven op hetzelfde adres.

Verzoeker is anderzijds vader van een tweede, jong kind – 9 jaar – ook hier is verwerende partij van op de hoogte.

Dit kind werd immers geboren in België uit een eerdere relatie van verzoekend partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner wordt betwist.

Er blijkt echter nergens uit de bestreden beslissing dat rekening gehouden werd met het feit dat verzoekende partij naar België kwam in het kader van een gezinshereniging met zijn Spaanse vader.

Dat deze omstandigheid weliswaar vermeld wordt in de bestreden beslissing, doch dat besloten werd dat verzoeker zijn verblijfsrecht verloor wegens afwezigheid uit het land.

Dat er echter geen rekening gehouden wordt met het privé- en gezinsleven dat verzoekende partij gedurende de periode minstens gedurende de periode 2013-2018 en verder tot en verder tot 2021-2022 in legaal verblijf opbouwde in België en dat enkel onderbroken werd door de Covid-pandemie, nu verzoeker op dat ogenblik werkzaam was in Duitsland en er op hotel ondergebracht werd door zijn werkgever.

Dat de bestreden beslissing melding maakt van verlies van verblijfsrecht wegens afwezigheid, waarbij echter geen rekening gehouden wordt dat verzoeker in de periode 2018-2021/2022 wanneer mogelijk en passend wel degelijk naar België kwam.

Dat het privéleven van verzoekster met zijn huidige partner ten andere minstens van start ging begin 2022, ogenblik waarop zij een aangifte van wettelijke samenwoning aflegden, waarna zij in Colombia in het huwelijk traden.

Dat het feit dat er geen gemeenschappelijke kinderen zijn, niet wegneemt dat het zoontje van de echtgenote van verzoeker deel uitmaakt van het gezin.

Dat dit kind hem als zijn nieuwe papa ziet. Dat hij er een bijzondere band mee opbouwde als pluspapa. Dat met een minderjarig kind bovendien een band van afhankelijkheid vermoed wordt.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat de noden van een kind meer zijn dan materieel welzijn.

Overwegende dat het onterecht is dat de verwerende partij meent, omdat beide partners financieel onafhankelijk zouden zijn en geen bijzondere kenmerken van problemen zouden vertonen, dat zij in de mogelijkheid zouden zijn hun gezinsleven “op afstand” uit te oefenen.

Dat daarbij geen rekening gehouden wordt met de wettelijke verplichting voor echtgenoten om samen te wonen. (cfr. artikel 213 Burgerlijk wetboek)

Dat anderzijds, en in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, een zekere “flexibiliteit” in hoofde van de partner van verzoekende partij bij de keuze van haar verblijfplaats wel degelijk rekening dient te houden met de omstandigheden.

Dat in dat verband door verwerende partij geen rekening gehouden wordt met het feit dat de partner van verzoekende partij eigenaar is van de woonst die tevens dienst doet als gezinswoning en die in Hoeilaart gelegen is.

Dat het bovendien duidelijk moge zijn dat het feit dat de partner in het verleden op verschillende plaatsen in België woonde totaal verschillend is van een noodzaak naar het buitenland te emigreren om samen te kunnen wonen.

Overwegende dat het privé- en gezinsleven van verzoeker, zijn partner en haar kind, zijn eigen kind en andere in België verblijvende familieleden onterecht geminimaliseerd wordt.

Dat de appreciatie van de verwerende partij op dit vlak onredelijk is en behept met een manifeste appreciatiefout.

Dat anderzijds het onterecht is dat omwille van strafrechtelijke veroordelingen aan verzoeker een potentieel gevaar voor de openbare orde verweten wordt.

Overwegende dat verzoeker vernam dat een aantal strafvonnissen tegen hem uitgesproken werden.

Dat verzoeker er vooreerst de aandacht op wil trekken dat hij voor wat betreft de veroordeling van 2018 door de Correctionele rechtbank van Brussel probatie-opschorting verkreeg.

Dat de feiten bovendien van nog vroeger dateerden.

Dat verder verzoeker veroordeeld werd voor alcoholintoxicatie door de Politie rechtbank van Brussel.

Dat verzoeker niet betwist dat een dergelijk gedrag laakbaar is, dat hij echter niet dronken was.

Dat de veroordeling beperkt bleef tot een geldboete en een verbod tot sturen.

Dat tenslotte voor wat betreft de veroordeling na verzet van 2022 betreft, dit eveneens oude feiten betreft (het verstelvonnis dateert van 2020) waarbij verzoeker volledig probatieuitstel verkreeg vanwege de Rechtbank.

Dat opnieuw vastgesteld dient te worden dat besloten werd tot “om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene zijn verblijf “ongewenst” is.

Overwegende dat de actualiteit van de “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging” van de openbare orde onterecht aangenomen wordt door de verwerende partij.

Dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd van jaren terug dateren, dat hij zijn leven intussen een totaal andere draai gaf, dat hij een serieuze relatie uitbouwde, dat hij werk vond, dat hij wel degelijk de probatiemaatregelen opvolgt.

Dat het feit dat de Correctionele Rechtbanken hem tot twee keer toe probatie toekenden aan toont dat er geen acuut gevaar was voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de veronderstelling dat verzoeker zich “gedeid” zou houden uit angst voor een effectieve veroordeling nergens op gebaseerd is.

Verwerende partij gaat hier dan ook onzorgvuldig te werk.

Verzoeker kan zijn gezinsleven met zijn partner en haar kind nergens anders beleven. Dit geldt ook voor de relatie met zijn eigen dochter, die hoofdzakelijk bij haar moeder verblijft.

Dat uit het dossier blijkt dat de echtgenote van verzoeker Belgische is, dat zij werkt in België.

Dat zij dan ook niet zomaar kan vertrekken om verzoeker te vervoegen.

De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en artikel 20 VWEU

Nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Verzoeker voert aan dat met "een serie elementen" geen rekening is gehouden. Hij stipt aan dat hij samenwoont met zijn partner en haar kind en hij ook vader is van een tweede jong kind van 9 jaar, waarvan de gemachtigde op de hoogte is. Het werd geboren uit een eerdere relatie en verblijft bij de moeder. In de bestreden beslissing werd volgens verzoeker geen rekening gehouden met het feit dat hij naar België kwam in het kader van gezinshereniging met zijn Spaanse vader. Die omstandigheid wordt wel vermeld, maar er is geen rekening gehouden met het privéleven dat verzoeker gedurende de periode 2013-2018 en 2021-2022 in legaal verblijf heeft opgebouwd. De onderbreking was louter te wijten aan de Covid-pandemie en dat hij in Duitsland was en werd ondergebracht aldaar door zijn werkgever. Verzoeker is wel degelijk in de periode tussen 2018 en 2021/2022 wanneer het mogelijk was naar België gekomen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het "privéleven" met de huidige partner waarmee hij in 2022 een wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Met het kind van zijn partner heeft verzoeker ook een bijzondere band opgebouwd als pluspapa en een afhankelijkheidsband wordt vermoed. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het feit dat de noden van een kind meer zijn dan materieel welzijn. Hij stipt verder aan dat een gezinsleven tussen partners op afstand niet kan, omdat ze dan niet tegemoetkomen aan de wettelijke verplichting om samen te wonen zoals bepaald in artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek. Verder heeft de partner van verzoeker een eigen woning die dienst doet als gezinswoning, ze is Belgische en werkt in België. Het feit dat ze in België reeds op verschillende plaatsen hebben gewoond, is niet vergelijkbaar met naar het buitenland emigreren om samen te kunnen wonen. Hij concludeert dan ook dat het privé- en gezinsleven van verzoeker, zijn partner en haar kind, zijn eigen kind en de andere in België verblijvende familieleden onterecht geminimaliseerd wordt. Hij acht het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, het hoger belang van het kind en artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie geschonden en leest een manifeste appreciatiefout.

In een volgend onderdeel voert verzoeker aan dat hij onterecht als een potentieel gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd omwille van de strafrechtelijke veroordelingen. In dit kader licht hij toe dat hij probatie-opschorting kreeg voor wat betreft de veroordeling van 2018, dat de feiten van nog vroeger dateren. De veroordeling voor alcoholintoxicatie niet inhield dat hij dronken was, en dat hij eveneens wat betreft de veroordeling van 2022 volledig probatieuitstel verkreeg en het om oude feiten gaat. Hij concludeert dat ten onrechte wordt gesteld dat er een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging" is van de openbare orde. Hij heeft immers ondertussen een serieuze relatie, vond werk, volgt wel degelijk de probatiemaatregelen op en die probatie toont aan dat er volgens de correctionele rechtbanken geen acuut gevaar is voor de openbare orde en veiligheid.

Vooreerst wijst de Raad op de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en benadrukt dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Verzoeker laat echter in het geheel na in concreto aan te tonen met welke personen hij zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevindt en op welke wijze een ongelijke behandeling heeft plaatsgevonden. Hij licht op geen enkele wijze toe hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De Raad wijst erop dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in de middelen waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, aangezien de gemachtigde zowel naar de toepasselijke wetsbepalingen heeft verwezen als uitvoerig heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de

motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, in casu de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§3 [...]

§4 [...]

Uit de voorgaande wetbepalingen blijkt dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De gemachtigde zal bijgevolg het persoonlijk gedrag van degene die een strafbaar feit pleegt en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid per geval moeten beoordelen, en hierbij het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen.

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vooreerst omwille van redenen van openbare orde het verblijf als familielid van een Unieburger heeft geweigerd en hierbij een lijst heeft opgenomen van alle veroordelingen. Daarnaast heeft de gemachtigde ook beoordeeld of het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel, reël en voldoende ernstig gevaar inhoudt voor de openbare orde. Na afweging van alle elementen die zijn persoonlijk gedrag en zijn persoonlijke situatie kenmerken, waarbij hij oog heeft gehad voor de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, en oog heeft gehad voor de fundamentele belangen van de Belgische samenleving, is hij tot de conclusie gekomen dat het aangewezen was het verblijfsrecht te weigeren.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd waaruit het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde blijkt. De gemachtigde heeft in deze verwezen naar een veroordeling door de politierechtbank van 11 oktober 2021 voor intoxicatie en twee veroordelingen door de correctionele rechtbank van 20 april 2018 en 5 mei 2022 voor slagen en verwondingen. Daarnaast motiveert de gemachtigde als volgt: *"Gezien de aard, de ernst, het recente en recidivistisch karakter van de feiten is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van een recht op verblijf als echtgenoot van een Belgische het gevolg is van een persoonlijke gedrag van betrokkene zelf. Van betrokkene gaat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uit voor een fundamenteel belang van de samenleving. Onafgezien tweemaal een probatietraject werd uitgesproken bij zijn veroordelingen, kan wel worden gesteld dat de feiten van openbare orde bewezen werden geacht in hoofde van betrokkene. In samenlezing met betrokkenes uittreksel uit het strafregister blijkt uit de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) dat betrokkene herhaaldelijk in aanraking kwam met de openbare ordediensten en dit voor feiten in hetzelfde strafbare milieu. Betrokkene blijkt trouwens niet te leren uit het contact met Justitie, gezien een eerdere veroordeling betrokkene er kennelijk niet van weerhouden heeft om nieuwe strafbare feiten te plegen. Betrokkene toont met zijn veroordelingen door de Correctionele Rechtbank een gebrek aan respect voor de menselijke integriteit en een afwezigheid van sociale en morele waarden. Uiteraard zijn veroordelingen door de Politierechtbank van een andere orde, doch tonen ook deze feiten een gebrek aan normbesef en een laakbare ingesteldheid tegenover de medemens aan. Betrokkenes recidivistisch gedrag getuigt allerminst van normen zoals veiligheid, geborgenheid, integriteit en respect voor andere personen en eigendommen. Gezien betrokkene reeds eerder feiten van openbare orde pleegde die zich in hetzelfde strafbare milieu bevinden, bestaat uitermate de neiging dat betrokkene in de toekomst ook dit gedrag zal handhaven. Het is te voorbarig te stellen dat hij een nieuwe weg zou zijn ingeslagen. Dit is eens te meer nu betrokkene zich thans in een probatietraject bevindt, naar aanleiding van het vonnis op verzet van 5.05.2022. [...]"* Dit houdt een concrete beoordeling in van het persoonlijk gedrag van verzoeker, die niet enkel wordt opgehangen aan het feit van opeenvolgende veroordelingen maar waarbij het actueel ernstig gevaar voor de openbare orde, gebaseerd op dit gedrag, is onderzocht.

De Raad benadrukt in dit verband dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor strafrechtelijke feiten te beschouwen als een gevaar voor de samenleving. Het feit dat verzoeker probatieuiststel kreeg doet geen afbreuk aan het gegeven dat hij voor het plegen van genoemde feiten werd veroordeeld en dat deze feiten, waarvan de gemachtigde terecht kon oordelen dat ze ernstig zijn,

aldus hebben plaatsgehad. Ook het feit dat er volgens de correctionele rechtbanken geen acuut gevaar is voor de openbare orde en veiligheid waardoor probatie werd toegestaan, bindt de gemachtigde niet in die zin dat hij ondanks probatie nog steeds op gemotiveerde wijze van mening kan zijn dat er sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving. Verder wijst verzoeker erop dat de feiten van vroeger dateren. Ook al kan de Raad volgen dat wat betreft de veroordeling voor slagen en verwondingen van 2018, die feiten reeds ouder zijn, kon de gemachtigde terecht op het recidivistisch karakter wijzen, aangezien verzoeker in 2022 opnieuw werd veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg. Waar verzoeker tracht aan te voeren dat hij wel werd veroordeeld voor alcoholintoxicatie maar niet dronken was, acht de Raad dit betoog weinig ernstig. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wederom op 6 oktober 2023 voor de politierechtbank moest verschijnen. De Raad volgt dan ook niet dat afdoende is aangetoond dat verzoeker zijn leven “een volledig andere draai gaf”.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangetoond.

Verzoeker voert aan dat met zijn privé- en gezinsleven geen of niet voldoende rekening werd gehouden. De Raad dient in deze vast te stellen dat de bestreden beslissing uitvoerig ingaat op de gezinstoestand van verzoeker. Zo wordt vooreerst erop verwezen dat verzoeker op 21 juni 2013 een F-kaart toegewezen kreeg in functie van zijn Spaanse vader. Deze F-kaart werd na zijn uiterste geldigheidsdatum van 4 april 2018 niet meer verlengd. Vervolgens werd verzoeker afgevoerd van ambtswege en blijkt uit het Rijksregister dat hij sedert 17 februari 2022 weer in België verblijft. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden, in het licht van het privéleven, met de periodes van zijn aanwezigheid in het land tussen 2013-2018 en 2021-2022. Er wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft dus inderdaad enkele jaren legaal in België verbleven. Doch is de duur van het verblijf slechts relevant voor zover daar enige integratie van uitgaat. Betrokkene heeft daarentegen zich ingelaten met het plegen van feiten tegen de menselijke integriteit en met een gebrek aan normbesef zelfs wanneer hij nog een regulier verblijfsrecht had. Dit getuigt allerminst van integratie of van inspanningen om te integreren in België. Bovendien is zijn verblijf in België evenmin ononderbroken.”* De gemachtigde gaat vervolgens uitgebreid in op zijn huwelijk met mevrouw (...). Er blijkt dat – zoals verzoeker aangeeft – het gezinsleven tussen verzoeker en zijn echtgenote inderdaad niet wordt betwist maar de gemachtigde wijst erop dat er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband. De gemachtigde verwijst naar allerhande stukken die de echtgenote heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat zij al geruime tijd zelfstandig is en financieel op haar eigen benen staat. De gemachtigde motiveert als volgt: *“De Belgische partner verblijft sedert 1999 in België en is sedert 2005 een Belgische onderdaan. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat zij voldoende vertrouwd is met de Belgische verzorgingsstaat, dat zij een voldoende stabiel netwerk en omgeving van vrienden en familie heeft (dit blijkt ook uit haar Rijksregister) en dat zij een voldoende stabiele financiële situatie heeft om voor zichzelf te zorgen. Voor zover betrokkenen er dus zouden voor kiezen dat de echtgenote haar verblijf in België verderzet, terwijl betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België, is dit wel degelijk een mogelijke optie. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene mentaal of fysiek niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen, noch blijkt dit betreffende de Belgische referentiepersoon. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven/partnerrelatie, toch voor zover betrokkene en zijn partner ertoe bereid zijn voldoende inspanningen te leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie.”* Deze motieven zijn pertinent in het licht van de aangevoerde schending van artikel 20 van het VWEU. Gezien de zelfredzaamheid van verzoekers partner zal de bestreden beslissing niet als gevolg hebben dat zij verplicht wordt het grondgebied van de Unie te verlaten en bijgevolg zal er geen afbreuk gedaan worden aan de aan haar unieburgerschap verbonden rechten.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, geeft de gemachtigde enkel de mogelijkheid weer dat hij en zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen in het licht van artikel 8 van het EVRM hun relatie buiten België verder te zetten, nergens wordt aangegeven dat er sprake is van een noodzaak in hoofde van de echtgenote om zich te ontdoen van haar woonst, te stoppen met haar werk en te verhuizen naar het buitenland. De Raad wenst er ook op te wijzen dat de huidige bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied inhoudt, waardoor een schending van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, die aan gehuwden een verplichting tot samenwonen oplegt, niet aangetoond is. Tegelijk kan die samenwoningsplicht ook in het buitenland voltrokken worden, indien de echtgenote er toch voor zou opteren haar opgebouwd privéleven in België hiervoor vrijwillig op te geven. Verder stelt zich ten overvloede ook de vraag of naar Belgisch recht de samenwoningsplicht van gehuwden afdwingbaar is (cf. mutatis mutandis HvJ 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19, § 60 en 61).

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest blijkt niet.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 24 van het Handvest en stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij de vader is van een 9-jarig kind uit een vorige relatie dat “hoofdzakelijk” bij zijn moeder verblijft. Uit het administratief dossier blijkt nergens enige informatie terug te vinden met betrekking tot dit minderjarig kind. De gemachtigde kan aldus niet verweten worden geen motieven te hebben opgenomen met betrekking tot dit kind. Ook al wordt een beschermingswaardig gezinsleven vermoed tussen een ouder en een kind, is de huidige relatie tussen verzoeker en zijn kind geheel onduidelijk mede in acht genomen dat de ex-partner – waarnaar verzoeker verwijst als zijnde de moeder van het kind – in het verleden het slachtoffer is geweest van slagen en verwondingen toegebracht door verzoeker, waarvoor hij correctioneel werd veroordeeld.

In zoverre verzoeker verwijst naar het belang van het kind van zijn echtgenote, blijkt dat de gemachtigde aangaande dit kind wel uitgebreid heeft gemotiveerd. De Raad leest dienaangaande: *“Ook het feitelijk vaderschap als pluspapa kan niet weerhouden worden als een buitengewone afhankelijkheid. De steun en toeverlaat in de ontwikkeling van het kind is en blijft de moeder. Gelet betrokkenes echtgenote een minderjarig kind heeft, zal zij in het belang van het kind moeten beslissen om al dan niet de gezinsband met betrokkene te beleven en te organiseren. Uit het dossier blijken echter thans geen onoverkomelijke hinderpalen die de echtgenote en het kind ertoe zouden verhinderen een leven uit te bouwen in een ander land dan België.”* Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het feit dat de noden van het kind meer zijn dan materieel welzijn. De Raad kan dit niet volgen omdat de gemachtigde juist gemotiveerd heeft dat er geen onoverkomelijke hinderpalen blijken die de echtgenote en het kind verhinderen een leven uit te bouwen in een ander land dan België.

Aangaande beide aangehaalde kinderen, moet eraan worden herinnerd dat de huidige bestreden beslissing hoe dan ook geen bevel om het grondgebied inhoudt, waardoor de relatie met de kinderen niet in het gedrang komt.

Een schending van artikel 24 van het Handvest of van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout, een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

